

Évközi 10. vasárnap

2Kor 4,13–5,1

Minden értetek történik

¹³Mivel a hitnek bennünk is ugyanaz a szelleme él, mint amiről írta van: „Hittem, azért beszéltem”, mi is hiszünk, s azért beszélünk. ¹⁴Tudjuk ugyanis, hogy aki Jézust feltámasztotta, Jézussal minket is feltámaszt, és veletek együtt elébe állít. ¹⁵Mert minden értetek történik, hogy minél bővebben áradjon a kegyelem, s így hálát is mind többen adjanak az Isten dicsőségére. ¹⁶Ezért nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul. ¹⁷A mostani pillanatnyi könnyű szenvedés ugyanis a mennyei örök dicsőség túlaradó mértékét szerzi meg nekünk. ¹⁸Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök.

¹Tudjuk ugyanis, hogy ha földi sátrunk leomlik, Istentől kapunk lakást: örök otthont a mennyben, amit nem emberi kéz épített.

A második korintusi levélnek ebben a szakaszában (13. v.) Pál apostol egyrészt a hittől motivált emberről beszél. A hit legnagyobb bizonyítéka Krisztus feltámadása, ami a keresztények feltámadásának kezdete is (14. v.). Pál, aki életében sok érthetetlen, fájdalmas és váratlan fordulatot megélt, az állítja, hogy ebben a világban minden a keresztényekért történik (15. v.), pontosabban azért, hogy a keresztényben a „benső ember” növekedjék. Kicsit másként beszél Pál a benső emberről a római levélben. A 7. fejezet 22. versében úgy tűnik, a lelki embert állítja szembe a külső emberrel, a fizikai testben létező emberrel, sőt a fizikai testtel. Itt áll legközelebb az apostol antropológiai szemlélete a test-lélek kettősséghez. Nagyon jól tudja, hogy a szenvedések és megpróbáltatások megviselik a külső embert – akit másutt cserépedénynek is nevez –, de a törekeny testben megerősítik a töretlen lelket. Itt talán Pál saját tapasztalatára is gondolt. Születésétől fogva kicsi, gyenge termetű és beteges volt, de megtérése után ezt a meggyötört testet az egyre erősebb lélek hajszolta végig az evangelizáció konfliktusokkal dúsz terhes útján.

Itt feltűnik a jelen világ és a túlvilág szembeállítás, a mostani szenvedés és az eljövendő dicsőség mint a jelen nyomorúság kompenzálása (17. v.). Pálnak mégsem az erénnyel való üzletelés a fő üzenete. Nem azt mondja, azért legyen valaki jó most, a szenvedések

következtében, hogy megkapja később a jutalmát. Inkább a jelenben nem látható fejlődésre koncentrálnak, amelyet elhomályosítanak a pillanatnyi könnyű szenvedések (17. v.), amelyet éppen azért, mert a külső ember szemléletmódja uralkodik bennünk, azért nem látunk. Pál inkább a küzdelmet folytatott keresztény ember előtt feltáruló láthatatlan dimenziókat akarja megmutatni.

Mivel ezt a szakaszt legtöbbször temetési miséken olvassuk fel, az 5. fejezet első versét a halál és feltámadás szemszögéből szoktuk értelmezni. Sokan helytelenül úgy magyarázzák, hogy habár a testünk meghal, a lelkünk fel fog támadni. Kétségtelen, hogy Pál, aki különben sátorkészítő volt, könnyen hasonlíthatta a testet a „földi sátorral”, amelyet le lehet bontani, és amelyben az ember mindig csak ideiglenesen él. Ezt azonosítja az apostol a külső emberrel és végső soron a testi emberrel is. A hívőt és a hitetlent, akár hisz Krisztus feltámadásában, akár nem, mindenképpen sújtja a földi, vagyis az első halál. A belső ember, a Krisztus feltámadásában hívő lelki ember azonban nem is hal meg, hanem képes lesz elfoglalni örök hajlékát Istennél. A feltámadt emberhez tartozik a feltámadt test, amely a földi test helyett már a mennyei, az égi testet birtokolja, amelyet Pál csak ellentétekkel ír le, de soha nem magyaráz meg.

Ezt a dilemmát és ezt a lelki fejlődést, amit az apostol leír, csak az érti, aki hívő, és meggyőződéses emberként él le egy életet. Az találja magát szemben azzal a dilemmával, hogy miközben fejlődésre vágyik, azt tapasztalja, hogy újra termelődik benne a félelem és az aggodalom, hogy lelki élete és az aktuális vallási közösség élete sem fejlődött semmit. Annál nincs keservesebb érzés, mint amikor egyénileg tudjuk, milyen irányban kellene fejlődnie bennünk a lelki embernek, és azt tapasztaljuk, nem fejlődik semmit. Eszünkkel tudjuk, milyen külsőleges félelmektől, aggodalmaktól és feszültségektől kellene megszabadulnunk, és bízunk kellene, hogy az egész gyötrelmünknek és az egész harcok életünknek van értelme, de nem nagyon látjuk. Aki hegyre megy, csak a feladatokat látja maga elé tornyosulni. Csak a csúcsra érkezve, vesszük észre a megtett utat. Ezt csak akkor látjuk meg, ha végérvényesen Istenhez emelkedünk. Addig marad az erőfeszítés és annak hite, hogy minden nehézség azért történik, hogy a benső ember fejlődjék bennünk addig, amíg eljut a teljességre.